

Gün Dönüyor Yine

– Hasan POLAT · 01 Ağustos 2012

aynı göğün yüzüydük
şimşek şimşek yarılırken bulutların kabaran sancılarında
bir tek dalgalar yoklardı kulaçlarımızı
çarşaf denizlerin uykusunda

çiğneyip geçerken çukur kaldırımları
savruluyorken üzerimize kirli bahçelerin portakal çiçekleri
dere yataklarındaki pembe zakkumlara dokunurken anladık
derimizi kabartan ihanetleri

ve bilirdik ki biz
çoğullaşınca düşler
filizler toprağa sürülürdü
yırtılınca mavi
gri dumanlar çekilir
tomurcuklar çiçeğe yürürdü

kırılırken körpe bir dal
içine akarken kesikleri
cebelleşiyordunuz bir çamur arenasında
çoktan kirlenmişti çocukluğunuz
nikotin bileşenli anason kokularınıda

oysa elleriniz en çok yüreğimiz kadar uzaktı gövdemize
ve hala çaylarımızda eriyordunuz şekerimizce
yüreğimizde depremlerle iner
ve biz gibi yığılıyordunuz topal taburelerimize

lambaların ışığı güne devrildiğinde
bir gece vardiyasında uyku kadar hayatken gözlerimize
denizlerimizde bir palet bile değildiniz
yüzümüze kehanetler çarparak gittiğinizde
sırtınıza ünlemler sıkıştıktık
acıların militan kimliğinde

balçık kokuyordu yüzünüz
kir pas içindeydi anlınız
ve
makiler kadar bodurdu ütopyalarınız

bak gün doğuyor
gün doğuyor yine
bir çocuk telaşında
bir anne şefkatiyle
ve biz yürüyoruz
utancınızla büyüyor gün
tozuyorsunuz kösele çarık diplerinde
süpürüyoruz gölgenizi
süpürge saçlı çalı diplerine

hasan polat/anamur